

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδοί Πατησίων αριθ. 5.

Αί συνδρομαί αποστέλλονται απ' εθελείας εις Αθήνας δια γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσού κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσική 'Ιβάν Τουργένιεφ, (συνέχεια), μετάφρ. **B. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετά εικόνας, (συνέχ.), μυθ. E. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. T. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία A. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ. — Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΕΡΩΣ, αθηναϊκή εικών, υπό Αισώπου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ Προκληρωτία

'Εν Αθήναις φρ. 8 ταίς επαρχίαις 8,50 εν τῷ εξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. 'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Μετά τὸ πέρασ τῶν μυθιστορημάτων, Φωλεᾶς Εὐγενῶν, 'Ολιβιέρου τοῦ Νόθου καὶ Δεσποίνης Μονσορώ, θέλομεν δημοσιεύσει κατὰ σειράν, ΡΟΖΙΝΑΝ ΤΗΝ ΑΝΘΩΠΛΙΔΑ, πρωτότυπον μυθιστορίαν τοῦ γνωστοῦ λογιῶ Λάμπρου 'Ενουάλη, ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, (μετὰ εἰκόνων), ὑπὸ 'Ραούλ Δι Ναβερῶ, λεπτόν οικογενειακὸν μυθιστόρημα μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πιστῶς ἀπεικονίζον τὰ πάθη τῶν γυναικῶν τῶν νεωτέρων χρόνων, τὴν ΝΕΚΡΑΝ, νεωτάτην μυθιστορίαν τοῦ Γάλλου 'Ακαδημαϊκοῦ 'Οκταβίου Φογιέ, τὴν ΕΡΩΜΕΝΗΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, δραματικώτατον Ισπανικὸν μυθιστόρημα τοῦ Μανουήλ Γουζαλές, τὴν ΠΟΥΤΑΒΑΝ, ἔργον τοῦ ἐθνικοῦ τῆς 'Ρωσίας ποιητοῦ 'Αλεξ. Πούσκιν, ΟΥΓΟΝ ΤΟΝ ΑΥΚΟΝ, τὴν ὠραιωτάτην μυθιστορίαν τοῦ 'Ερμαν Σατριάν καὶ τὴν ΛΕΥΚΗΝ ΚΑΠΕΛΟΥ, ρωμαντικὸν ἔργον τοῦ Αἰμυλίου Σουβίστρ.

τήλλαξε λόγους τινὰς μετὰ τῆς νεανίδος. Ἡ ἀμφιλύκη ἀπεσβέννυτο, ἡ νύξ ἐπῆλθε καὶ ἡ θερμότης τῆς ἀτμοσφαιρας εἶχεν ἐλαττωθῆ. Ἡ Μαρία Δημητριάδνα ὑπνωττεν αἱ κορασιδες καὶ ἡ θαλαμηπόλος ἀπεκοιμήθησαν ἐπίσης. Ἡ ἀμαξά ἐτρεχεν ὁμαλῶς καὶ ταχέως.

Ἡ 'Ελιζα ἔκυψεν ἐκτὸς τῆς θυρίδος. Ἡ ἀνατειλασα σελήνη ἐφώτιζε τὸ πρόσωπόν της. Ἡ βεβαλασαωμένη ἐσπερινὴ αὐρα ἐθώπευε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς παρειὰς αὐτῆς. Ἡσθάνετο ἄρρητον εὐτυχίας αἰσθημα. Ἡ χεὶρ της ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς θυρίδος, παρὰ τὴν τοῦ Λαβρέτσκη. Αὐτὸς ὠσαύτως ἦτο εὐτυχῆς· ἐγκατελείπετο εἰς τὰ θέλητρα τῆς χλιαρᾶς ἐκείνης νυκτός, παρατηρῶν τὸ νεαρόν καὶ ὠραῖον ἐκεῖνο πρόσωπον, καὶ ἐνωτιζόμενος τῆς ζωῆς καὶ εὐήχου φωνῆς ἐκείνης, ἥτις τῷ ἔλεγεν ἀπλᾶ καὶ βραχέα πράγματα. Τοιοῦτοτρόπως ἀφίκετο, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, μέχρι τοῦ ἡμίσεως δρόμου, μὴ θέλων δὲ νὰ ἐξεγείρῃ τὴν Μαρίαν Δημητριάδνα ἐθλίψεν ἑλαφρῶς τὴν χεῖρα τῆς 'Ελιζης καὶ τῆ εἶπεν·

— Εἴμεθα φίλοι τώρα, αἱ ;
'Εκείνη κατένευσε, οὗτος δὲ ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του. Ἡ ἀμαξά ἐξηκολούθησε νὰ τρέχῃ ταλαντευομένη ἐπὶ τῶν στροφίγγων της. Ὁ Λαβρέτσκης ἐστράφη ἵνα ἐπανέλθῃ βᾶδην εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἡ μαγεία τῆς θεινῆς ταύτης νυκτός τὸν εἶχε καταλάβῃ τὰ πάντα ἐφαίνοντο πρὸς αὐτὸν νέα, ἅμα δὲ γνωστὰ καὶ ἀγαπητὰ ἀπὸ μακροῦ χρόνου. Εἶτε πλησίον εἶτε μακρὰν ἔβλεπε τὰ ἀντικείμενα δὲν διέκρινε ταῦτα καλῶς ἄτε μετέωρος ὦν, ἀλλ' ἡ ψυχὴ του ἠσθάνετο ἀγαλλίασιν.

Τὰ πάντα ἡσύχαζον καὶ ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ταύτῃ ὁ βίος ἐφαίνετο μεστός νεότητος. Ὁ ἵππος τοῦ Λαβρέτσκη προῦχῶρει ἀγέρωχος ταλαντευόμενος· ἡ μέλαινα σκιά του συνεβαδίζε πιστῶς. Ἐνουπῆρχε μυστηριωδῆς τι γόητρον εἰς τὸν κρότον τῶν ὀπλῶν του, χαροποιόν τι ἐν τῇ διακεκομμένη κραυγῇ τῶν ὀρτύγων. Οἱ ἀστέρες ἐφαίνοντο πνιγόμενοι ἐντὸς φωτεινοῦ ἀτμοῦ καὶ ἡ σελήνη ἐλαμπε ζωηρότατα. Αἱ ἀκτῖνες διέχεον ὀθόνην κυανοβαφοῦς φωτός ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ περιέβαλλον διὰ χρυ-

σοῦ περιθωρίου τὴν περιφέρειαν τῶν εἰς τὸν ὀρίζοντα διερχομένων νεφῶν. Ἡ δροσερότης τῆς ἀτμοσφαιρας ὑγραине τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ εἰσεχώρει, οἰοῖται δυναμωτικὴ θωπεία, ἐντὸς τῶν πνευμόνων. Ὁ Λαβρέτσκης εὐρίσκετο κατελιημμένος ὑπὸ τοῦ γοήτρου καὶ ἔχαιρεν ὅτι τὸ ἠσθάνετο· — Θὰ ζήσωμεν ἀκόμη, διελογίζετο, δὲν κατεβλήθη διὰ παντός.

Καὶ δὲν ἐτελείωσε τὴν σκέψιν του. Εἶτο ἤρξατο νὰ συλλογίζηται τὴν 'Ελιζαν, ἠρώτησεν ἑαυτὸν ἂν ἠδύνατο αὐτὴ ν' ἀγαπήσῃ τὸν Πάνχιν, καὶ ἐσκέφατο ὅτι ἂν τὴν συνήντα εἰς ἄλλας περιστάσεις, ὁ βίος του πιθανῶς ἦθελεν ἀκολουθήσῃ ἕτερον ροῦν... Ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν του καταβεβασμένην ἔχων τὴν κερκίλην, εἶτα δὲ αἰφνης ὀρθωθείς ἐψιθύρισε βραδέως·

— Ἐκαυσα πᾶν ὅ,τι ἄλλοτε ἐλάτρευον, καὶ λατρεύω τώρα πᾶν ὅ,τι ἔκαυσα.

Ἐκέντησε τὸν ἵππον του πρὸς καλπασμένον μέχρι τῆς οἰκίας του. Ἀφιπτεύσας ἐστράφη τὸ ἔσχατον μετ' ἀκουσίου μειδιάματος εὐγνωμοσύνης. Ἡ νύξ, γλυκεῖα καὶ σιωπηρὰ, ἐξτείνεται ἐπὶ τῶν λόφων καὶ τῶν κοιλάδων· ὁ θερμὸς καὶ γλυκὺς οὗτος ἀτμὸς μὴ κατήρχετο ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ; μὴ προήρχετο ἀπὸ τῆς γῆς ; Ὁ Θεὸς οἶδεν ἀπὸ τίνος βεβαλασαωμένου βάθους ἤρχετο μέχρις αὐτοῦ. Ὁ Λαβρέτσκης ἐπεμψεν ἔσχατον ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τὴν 'Ελιζαν καὶ ἀνῆλθε δρομαίως τὸ ἀνάβαθρον.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιούσης ὑπῆρξε λίαν μονότονος· ἀπὸ τῆς πρωῆας ἔβρεχεν. Ὁ Λέμ ἦτο σκυθρωπὸς καὶ ἐσφιγγεν ἔτι μᾶλλον τὰ χεῖλη, ὥσει νὰ ὠρκίσθῃ νὰ μὴ ὀμιλήσῃ ποτὲ Ὁ Λαβρέτσκης κατακλινομένος ἔλαβε δέσμην γαλλικῶν ἐφημερίδων, ἃς δὲν εἶχεν ἀναγνώσῃ ἀπὸ δεκαπενθημερίας καὶ πλέον. Διὰ μηχανικῆς κινήσεως ἔσχισε τὰ περικαλύμματα καὶ διέτρεξεν ἀμελῶς τὰς στήλας, οὐδὲν ἄλλως τε νέον ἀναγραφούσας. Ἐμελλε νὰ τὰς ἀφήσῃ ὅτε εἶδεν ἐπιφυλλίδα ἐφημερίδος τινός, ἥτις τὸν ἔκαμε ν' ἀνεπηδήσῃ ὥσει νὰ τὸν ἐδηξεν ὄφει τις. Ἐν τῇ ἐπιφυλλίδι ταύτῃ ὁ κ. Ἐδουάρδος, ὃν γνωρίζομεν ἤδη, ἠγγελλε τοῖς ἀναγνώσταις αὐτοῦ λυπηρὸν ἀγγεγμα :

Ἡ χαρίσσα καὶ πολυθέλητρος Μο-

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΓ'

'Επήρχετο ἡ ἑσπέρα καὶ ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν ἵνα ἐπανέλθῃ. Δυσκόλως ἀπέσπασαν τὰς κορασιδας ἐκ τῆς λίμνης ἵνα τὰς ἐνδύσωσιν. Ὁ Λαβρέτσκης ὑπεσχέθη νὰ συνοδεύσῃ τὰς ἐπισκεπτρίας του μέχρις ἀποστάσεώς τινος καὶ διέταξε νὰ ἐπιστάξωσι τὸν ἵππον του. Ὅτε ἐβοήθησε τὴν Μαρίαν Δημητριάδνα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀμαξάν παρετήρησε τὴν ἀπουσίαν τοῦ Λέμ. Ὁ γέρον ἦτο ἀνεύρετος· ἐξηφκνίσθη εὐθὺς ὅτε ἡ ἀλιεῖα ἔληξεν. Ὁ Ἀντώνιος ἔκλεισε τὸ θυρίδιον τῆς ἀμάξης μετὰ ῥώμης ἀξιοπαρατηρήτου διὰ τὴν ἡλικίαν του καὶ ἐφώνησε προστακτικῶς·

— Ἐμπρός, ἀμαξά !
Ἡ ἀμαξά ἐκινήθη. Ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἐκάθητο εἰς τὸ βάθος αὐτῆς μετὰ τῆς 'Ελιζης, αἱ δὲ κορασιδες μετὰ τῆς θαλαμηπόλου εἰς τὰ ἔμπροσθεν. Ἡ ἑσπέρα ἦτο χλιαρὰ καὶ γαλήνιος. Αἱ ὕλοι τῶν θυρίδων τῆς ἀμάξης ἦσαν καταβεβασμένα, καὶ ὁ Λαβρέτσκης ἐφιππος ἐτριπόδιζεν ἐκ τοῦ μέρους τῆς 'Ελιζης, στηρίζων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς θυρίδος. Ἀφινε τὸν χαλινὸν νὰ κυματίζῃ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου του, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀν-